

¹Da machte sich Jerubbaal, das ist Gideon, früh auf und alles Volk, das mit ihm war, und lagerten sich an den Brunnen Harod, daß er das Heer der Midianiter hatte gegen Mitternacht vom dem Hügel More im Grund.²Der HERR aber sprach zu Gideon: Des Volks ist zu viel, das mit dir ist, daß ich sollte Midian in ihre Hände geben; Israel möchte sich rühmen wider mich und sagen: Meine Hand hat mich erlöst.³So laß nun ausrufen vor den Ohren des Volks und sagen: Wer blöde und verzagt ist, der kehre um und hebe sich alsbald vom Gebirge Gilead. Da kehrten des Volks um bei zweiundzwanzigtausend, daß nur zehntausend übrigblieben.⁴Und der HERR sprach zu Gideon: Des Volks ist noch zu viel. Führe sie sie hinab ans Wasser, daselbst will ich sie dir prüfen. Und von welchem ich dir sagen werde, daß er mit dir ziehen soll, der soll mit dir ziehen; von welchem aber ich sagen werde, daß er nicht mit dir ziehen soll, der soll nicht ziehen.⁵Und er führte das Volk hinab ans Wasser. Und der HERR sprach zu Gideon: Wer mit seiner Zunge Wasser leckt, wie ein Hund leckt, den stelle besonders; des gleichen wer auf seine Kniee fällt, zu trinken.⁶Da war die Zahl derer, die geleckert hatten aus der Hand zum Mund, dreihundert Mann; das andere Volk alles hatte knieend getrunken.⁷Und der HERR sprach zu Gideon: Durch die dreihundert Mann, die geleckert haben, will ich euch erlösen und die Midianiter in deine Hände geben; aber das andere Volk laß alles gehen an seinen Ort.⁸Und sie nahmen Zehrung für das Volk mit sich und ihre Posaunen. Aber die andern Israeliten

¹فَبَكَرَ يَرْبَعَالُ أَيَّ جَدْعُونُ وَكُلُّ الشَّعْبِ الَّذِي مَعَهُ وَتَرَلُّوا عَلَى عَيْنِ حُرُودَ. وَكَانَ جَيْشُ الْمِدْيَانِيِّينَ شِمَالِيَهُمْ عِنْدَ تَلٍّ مُورَةٍ فِي الْوَادِي.²وَقَالَ الرَّبُّ لِيَدْعُونُ، إِنَّ الشَّعْبَ الَّذِي مَعَكَ كَثِيرٌ عَلَيَّ لَأَذْفَعُ الْمِدْيَانِيِّينَ بِيَدِهِمْ، لَيْلًا يَفْتَحِرُ عَلَيَّ إِسْرَائِيلُ قَائِلًا، يَدِي خَلَصَنِي.³وَالآنَ تَادِ فِي آدَانِ الشَّعْبِ، مَنْ كَانَ خَائِفًا وَمُزْتَعِدًا فَلْيَرْجِعْ وَيَبْصُرِفْ مِنْ جَبَلِ جِلْعَادَ. فَرَجَعَ مِنَ الشَّعْبِ اثْنَانِ وَعِشْرُونَ أَلْفًا. وَبَقِيَ عَشْرَةُ آلَافٍ.⁴وَقَالَ الرَّبُّ لِيَدْعُونُ، لَمْ يَزَلِ الشَّعْبُ كَثِيرًا. انْزِلْ بِهِمْ إِلَى الْمَاءِ فَأَتَقِيَهُمْ لَكَ هُنَاكَ. وَيَكُونُ أَنَّ الَّذِي أَقُولُ لَكَ عَنْهُ، هَذَا يَذْهَبُ مَعَكَ فَهُوَ يَذْهَبُ مَعَكَ. وَكُلُّ مَنْ أَقُولُ لَكَ عَنْهُ، هَذَا لَا يَذْهَبُ مَعَكَ فَهُوَ لَا يَذْهَبُ.⁵فَقَتَلَ بِالشَّعْبِ إِلَى الْمَاءِ. وَقَالَ الرَّبُّ لِيَدْعُونُ، كُلُّ مَنْ يَلْغُ يَلِسَانِهِ مِنَ الْمَاءِ كَمَا يَلْغُ الْكَلْبُ قَائِلًا قَفْهُ وَخَدَهُ. وَكَذَا كُلُّ مَنْ جَاءَ عَلَى رُكْبَتَيْهِ لِلشَّرْبِ.⁶وَكَانَ عَدَدُ الَّذِينَ وَلَعُوا بِيَدِهِمْ إِلَى فَمِهِمْ ثَلَاثَ مِئَةِ رَجُلٍ. وَأَمَّا بَاقِي الشَّعْبِ جَمِيعًا فَجَثُوا عَلَى رُكْبِهِمْ لِيَشْرَبَ الْمَاءَ.⁷فَقَالَ الرَّبُّ لِيَدْعُونُ، بِالثَّلَاثِ مِئَةِ الرَّجُلِ الَّذِينَ وَلَعُوا أَخْلَصُكُمْ وَأَذْفَعُ الْمِدْيَانِيِّينَ لِيَدِكَ. وَأَمَّا سَائِرُ الشَّعْبِ فَلْيَذْهَبُوا كُلُّ وَاحِدٍ إِلَى مَكَانِهِ.⁸فَأَخَذَ الشَّعْبُ رَادًّا بِيَدِهِمْ مَعَ أَبْوَابِهِمْ. وَأَرْسَلَ سَائِرَ رِجَالِ إِسْرَائِيلَ كُلِّ وَاحِدٍ إِلَى خَيْمَتِهِ، وَأَمْسَكَ الثَّلَاثَ مِئَةِ الرَّجُلِ. وَكَانَتْ مَحَلَّةُ الْمِدْيَانِيِّينَ تَحْتَهُ فِي الْوَادِي.⁹وَكَانَ فِي تِلْكَ اللَّيْلَةِ أَنَّ الرَّبَّ قَالَ لَهُ، فِيمَ انْزِلْ إِلَى الْمَحَلَّةِ، لِأَنِّي قَدْ دَفَعْتُهَا إِلَيَّ يَدِكَ.¹⁰وَإِنْ كُنْتُ خَائِفًا مِنَ التُّرُولِ، قَائِلًا أَنْتَ وَفُورَةُ غُلَامُكَ إِلَى الْمَحَلَّةِ،¹¹وَتَسْمِعُ مَا يَتَكَلَّمُونَ بِهِ، وَبَعْدَ تَسَدُّدِ يَدَاكَ وَتَنْزُلِ إِلَى الْمَحَلَّةِ. فَتَرَلْ هُوَ وَفُورَةُ غُلَامُهُ إِلَى آخِرِ الْمُتَجَهِّزِينَ الَّذِينَ فِي الْمَحَلَّةِ.¹²وَكَانَ الْمِدْيَانِيُّونَ وَالْعَمَالِقَةُ وَكُلُّ بَنِي الْمَشْرِقِ خَالِينَ فِي الْوَادِي كَالْجَرَادِ فِي الْكَثْرَةِ، وَجَمَاعَتُهُمْ لَا عَدَدَ لَهَا كَالزَّرْمِلِ الَّذِي عَلَى سَاطِئِ الْبَحْرِ فِي الْكَثْرَةِ.¹³وَجَاءَ جَدْعُونُ قَائِدًا رَجُلٌ يُحْبِرُ صَاحِبَهُ يَحْلُمُ وَيَقُولُ، هُوَذَا قَدْ حَلُمْتُ حُلْمًا، وَإِذَا رَغِيفٌ خُبْزٍ شَعِيرٍ يَتَدَحَّرُ فِي مَحَلَّةِ الْمِدْيَانِيِّينَ وَجَاءَ إِلَى الْخَيْمَةِ وَصَرَّتْهَا فَسَقَطَتْ، وَقَلَّتْهَا إِلَى فَوْقِ فَسَقَطَتِ الْخَيْمَةُ.¹⁴فَأَجَابَ صَاحِبُهُ، لَيْسَ ذَلِكَ إِلَّا سَيْفٌ جَدْعُونُ بْنُ يُوَأَشَ رَجُلِ إِسْرَائِيلَ. قَدْ دَفَعَ اللَّهُ إِلَى يَدِهِ الْمِدْيَانِيِّينَ وَكُلَّ الْجَيْشِ.¹⁵وَكَانَ لَمَّا سَمِعَ جَدْعُونُ خَبَرَ الْحُلْمِ وَتَفْسِيرَهُ أَنَّهُ سَجَدَ وَرَجَعَ إِلَى مَحَلَّةِ إِسْرَائِيلَ وَقَالَ، فُؤُوسًا لِلَّهِ الرَّبِّ قَدْ دَفَعَ إِلَى يَدِكُمْ جَيْشَ الْمِدْيَانِيِّينَ.¹⁶وَقَسَمَ الثَّلَاثَ مِئَةِ الرَّجُلِ إِلَى ثَلَاثِ فِرَقٍ،

ließ er alle gehen, einen jeglichen in seine Hütte; die dreihundert Mann aber behielt er. Und das Heer der Midianiter lag unten vor ihm im Grunde.⁹ Und der HERR sprach in derselben Nacht zu ihm: Stehe auf und gehe hinab zum Lager; denn ich habe es in deine Hände gegeben.¹⁰ Fürchtest du dich aber hinabzugehen, so laß deinen Diener Pura mit dir hinabgehen zum Lager,¹¹ daß du hörst, was sie reden. Darnach werden deine Hände stark sein, und du wirst hinabziehen zum Lager. Da ging Gideon mit seinem Diener Pura hinab vorn an den Ort der Schildwächter, die im Lager waren.¹² Und die Midianiter und Amalekiter und alle aus dem Morgenland hatten sich niedergelegt im Grunde wie eine große Menge Heuschrecken; und ihre Kamele waren nicht zu zählen vor der Menge wie der Sand am Ufer des Meers.¹³ Da nun Gideon kam, siehe, da erzählte einer einem andern einen Traum und sprach: Siehe, mir hat geträumt: mich deuchte, ein geröstetes Gerstenbrot wälzte sich zum Heer der Midianiter; und da es kam an die Gezelte, schlug es dieselben und warf sie nieder und kehrte sie um, das Oberste zu unterst, daß das Gezelt lag.¹⁴ Da antwortete der andere: Das ist nichts anderes denn das Schwert Gideons, des Sohnes Joas, des Israeliten. Gott hat die Midianiter in seine Hände gegeben mit dem ganzen Heer.¹⁵ Da Gideon den hörte solchen Traum erzählen und seine Auslegung, betete er an und kam wieder ins Heer Israels und sprach: Macht euch auf, denn der HERR hat das Heer der Midianiter in eure Hände gegeben.¹⁶ und er teilte die dreihundert Mann in drei Haufen und gab einem

وَجَعَلَ أَبْوَاقًا فِي أَيْدِيهِمْ كُلَّهُمْ، وَجَرَّارًا قَارِعَةً وَمَصَابِيحَ فِي وَسْطِ الْجَرَارِ.¹⁷ وَقَالَ لَهُمْ، إِنظُرُوا إِلَيَّ وَافْعَلُوا كَذَلِكَ. وَهَآ أَنَا أَتٍ إِلَى طَرَفِ الْمَخْلَةِ، فَيَكُونُ كَمَا أَفْعَلُ أَنْتُمْ هَكَذَا تَفْعَلُونَ.¹⁸ وَمَتَى صَرَثْتُ بِالْبُوقِ أَنَا وَكُلُّ الَّذِينَ مَعِيَ قَاصِرُوبَا أَنْتُمْ أَيْضًا بِالْأَبْوَاقِ حَوْلَ كُلِّ الْمَخْلَةِ، وَقُولُوا، لِلرَّبِّ وَلِجِدْعُونِ.¹⁹ فَجَاءَ جِدْعُونُ وَالْمِئَةُ الرَّجُلِ الَّذِينَ مَعَهُ إِلَى طَرَفِ الْمَخْلَةِ فِي أَوَّلِ الْهَزِيعِ الْأَوْسَطِ، وَكَانُوا إِذْ ذَٰكَ قَدْ أَقَامُوا الْحُرَاسَ، فَصَرَثُوا بِالْأَبْوَاقِ وَكَسَرُوا الْجَرَارَ الَّتِي بَأَيْدِيهِمْ.²⁰ فَصَرَثَتِ الْفِرْقُ الثَّلَاثُ بِالْأَبْوَاقِ وَكَسَرُوا الْجَرَارَ، وَأَمْسَكُوا الْمَصَابِيحَ بِأَيْدِيهِمْ أَلْيَسَرَى وَالْأَبْوَاقِ بَأَيْدِيهِمْ أَلْيَمَنَى لِيَصْرُبُوا بِهَا، وَصَرَخُوا، سَيْفٌ لِلرَّبِّ وَلِجِدْعُونِ.²¹ وَوَقَفُوا كُلُّ وَاحِدٍ فِي مَكَانِهِ حَوْلَ الْمَخْلَةِ. فَكَرِصَ كُلُّ الْجَيْشِ وَصَرَخُوا وَهَرَبُوا.²² وَصَرَثَ الثَّلَاثُ الْمِئِينَ بِالْأَبْوَاقِ، وَجَعَلَ الرَّبُّ سَيْفَ كُلِّ وَاحِدٍ بِصَاحِبِهِ وَبِكُلِّ الْجَيْشِ. فَهَزَبَ الْجَيْشُ إِلَى بَيْتِ شِبْطَةَ إِلَى صَرْدَةِ حَتَّى إِلَى خَاقَةِ أَبَلْ مُحَوَّلَةً إِلَى طَبَاةَ.²³ فَاجْتَمَعَ رَجَالُ إِسْرَائِيلَ مِنْ تَفْئَلِي وَمِنْ أَشِيرَ وَمِنْ كُلِّ مَتَسَى وَتَبِيعُوا الْمَدْيَانِيِّينَ.²⁴ فَأَرْسَلَ جِدْعُونُ رُسُلًا إِلَى كُلِّ جَبَلِ أَفْرَايِمَ قَائِلًا، انزِلُوا لِلِقَاءِ الْمَدْيَانِيِّينَ. وَخُذُوا مِنْهُمْ الْمِيَاهِ إِلَى بَيْتِ بَارَةَ وَالْأَرْدُنِّ. فَاجْتَمَعَ كُلُّ رَجَالِ أَفْرَايِمَ وَأَخَذُوا الْمِيَاهِ إِلَى بَيْتِ بَارَةَ وَالْأَرْدُنِّ.²⁵ وَأَمْسَكُوا أَمِيرِي الْمَدْيَانِيِّينَ غُرَابًا وَذَنْبًا، وَقَتَلُوا غُرَابًا عَلَى صَخْرَةِ غُرَابٍ، وَأَمَّا ذَنْبٌ فَقَتَلُوهُ فِي مِعْصَرَةٍ ذَنْبٍ. وَتَبِيعُوا الْمَدْيَانِيِّينَ وَأَتَوْا يِرَاسِي غُرَابٍ وَذَنْبٍ إِلَى جِدْعُونِ مِنْ غَيْرِ الْأَرْدُنِّ.

jeglichen eine Posaune in seine Hand und leere Krüge mit Fackeln darin¹⁷ und sprach zu ihnen: Seht auf mich und tut auch also; und siehe, wenn ich vor das Lager komme, wie ich tue so tut ihr auch.¹⁸ Wenn ich die Posaune blase und alle, die mit mir sind, so sollt ihr auch die Posaune blasen ums ganze Heer und sprechen: Hie HERR und Gideon!¹⁹ Also kam Gideon und hundert Mann mit ihm vor das Lager, zu Anfang der mittelsten Nachtwache, da sie eben die Wächter aufgestellt hatten, und bliesen mit Posaunen und zerschlugen die Krüge in ihren Händen.²⁰ Also bliesen alle drei Haufen mit Posaunen und zerbrachen die Krüge. Sie hielten aber die Fackeln in ihrer linken Hand und die Posaunen in ihrer rechten Hand, daß sie bliesen und riefen: Hie Schwert des HERRN und Gideons!²¹ Und ein jeglicher stand auf seinem Ort um das Lager her. Da ward das ganze Heer laufend, und schrieen und flohen.²² Und indem die dreihundert Mann bliesen die Posaunen, schaffte der HERR, daß sie im ganzen Heer eines jeglichen Schwert wider den andern war. Und das Heer floh bis Beth-Sitta gen Zereda, bis an die Grenze von Abel-Mehola bei Tabbath.²³ Und die Männer Israels von Naphthali, von Asser und vom ganzen Manasse wurden zuhauf gerufen und jagten den Midianitern nach.²⁴ Und Gideon sandte Botschaft auf das ganze Gebirge Ephraim und ließ sagen: Kommt herab, den Midanitern entgegen, und gewinnt das Wasser vor ihnen bis gen Beth-Bara und auch den Jordan. Da eilten zusammen alle, die von Ephraim waren, und gewannen das Wasser vor ihnen bis gen Beth-Bara und

den Jordan²⁵ und fingen zwei Fürsten der Midianiter, Oreb und Seeb, und erwürgten Oreb auf dem Fels Oreb und Seeb in der Kelter Seeb, und jagten die Midianiter und brachten die Häupter Orebs und Seeb zu Gideon über den Jordan.